

[Morten Lauge.]

mange problemer omkring de nye centre vil vi opdage, at en forskningsindsats inden for samfundsvidenskaberne trænger sig overmåde hårdt på, og da vor finansminister er så stram med hensyn til de bevillinger, der er til rådighed, må vi spørge, hvor dette passer ind i prioriteringen, selv om vi måske i og for sig mener, at planen er acceptabel.

Jeg har allerede sagt, at jeg savnede en meget mere klar præcisering af det totale centerbillede i Hørsholm-Lundtofte, for det er klart, der er sammenhæng. Det er klart, at det forhold, at Danmarks tekniske højskole ligger i nærheden, naturligvis er betydningsfuldt, men det er, som om man savner de operative håndgreb, som gør, at dette er aktivt betydningsfuldt og ikke bare noget, som udnyttes ved tilfældigheder og overlades til de derboende borgeres initiativ, idet man håber, de vil finde en vej, sådan at man udnytter naboskabet. Vi savner en præcisering af det.

Samtidig savner vi en præcisering af, hvordan dette center passer ind i den totale udbygning i landsmålestok. Jeg vil f. eks. meget gerne i udvalget overveje, om det ikke ville være overordentlig klogt, om vi, samtidig med at vi arbejder videre med Hørsholmcentret, også overvejede, om ikke nogle af de virksomheder, man her planlægger som overskuelige enheder, skulle placeres i Ålborg i forbindelse med det nye center, man har på papiret, hvor institutioner af den type, man tænker på at lægge i Hørsholmcentret, vil komme overordentlig nyttigt ind. Jeg kunne levende forestille mig, at nogle af de enheder, som er nævnt i lovforslaget, og som jo endnu ikke er fast prioriteret, hvad der med rette har været anket over, med fordel kunne henlægges til Ålborgcentret, og jeg mener, det kunne komme ind i vores diskussion.

Det forslag, vi har fået forelagt her, indeholder én god ting, nemlig overskriften, men det indeholder derudover en så svag præcisering både af opgavernes prioritering og af sammenhængen med institutioner uden for centrets snævre rammer og sammenhængen i landsmålestok, at der er flittig anledning til at tage mange af spørgsmålene op i udvalgsarbejdet samtidig med det overordnede spørgsmål: hvordan passer investeringerne i det hele taget ind i de sparsomme ekspansi-

onsmuligheder, der er lagt op for forskning i Danmark i de kommende år? Jeg synes, det må være et af de punkter, som udvalget må tage særdeles alvorligt, inden dette lovforslag kommer til videre behandling i tinget.

Kjær Rasmussen: I modsætning til de øvrige partiers ordførere skal jeg prøve på virkelig at tale om principper i forbindelse med dette lovforslag, således som vi jo har for skik herinde ved første behandling.

Det er et særkende for de senkapitalistiske samfund, at industri og forskning integreres mere og mere. I USA er det industrien, som driver en stor del af universiteterne. I Vesttyskland har Der Wissenschaftsrat med repræsentanter for det offentlige og industrien haft det store ord at skulle have sagt vedrørende universitetsuddannelsernes omorganisering, og vort socialdemokratiske broderland og naboland Sverige er vel nok det land, hvor samarbejdet mellem stat og privat storkoncern er bedst udviklet.

Man kan spørge, hvad grunden er til dette. Svaret bliver, at i den moderne stat er ekspansionen afhængig af industriens udvikling. Uden forskning og produktudvikling f. eks. ingen industriel udvikling og derfor heller ingen samfundsmæssig udvikling. Det er filosofi. Samfundets interesse i at støtte industrien forskningsmæssigt bliver herefter åbenbar.

I Danmark har man længe holdt sig tilbage, når det gjaldt om at integrere industrien på den ene side og universiteternes forskning og uddannelse på den anden. Men at man nu er på vej, ses af, at der i denne regerings tid allerede har været flere forslag, som går i retning af integration, på folketingets bord.

Som man ved, grunder forslagene sig på den såkaldte innovationsbetænkning. Dette gælder også det foreliggende forslag om Hørsholmcentret. Som man ser, optræder offentlig og privat foretagsomhed hånd i hånd, lige indtil det punkt nås, hvor regningen skal betales; når dette punkt nås, træder alene det offentlige i funktion. Det er det offentlige, der betaler regningen helt og aldeles.

Så vidt det kan konstateres i lovforslaget, får Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd det største ord at skulle have sagt